

Sygn. akt III RC 110/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kwiecień - Motylewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Elżbieta Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lutego 2019 roku,

sprawy z powództwa M. G. (1)

przeciwko małoletnim P. G. (1) i B. G.

reprezentowanym przez przedstawicielkę ustawową J. G. (1)

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. oddała powództwo;
2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania;

Sygn. akt III RC 110/18

UZASADNIENIE

Powód M. G. (1) w pozwie z dnia 14 listopada 2017 roku skierowanym przeciwko pozwanym B. G. i P. G. (1) reprezentowanym przez przedstawicielkę ustawową J. G. (1) wniósł o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, tj. wyrokowi Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 5 września 2016 roku o sygn. akt. III RC 101/16 za okres od czerwca 2016 roku do 31 października 2017 roku. 1 stycznia 2017 do dnia 30 czerwca 2017 r.

W uzasadnieniu M. G. (1) wskazał, że dniem złożenia wniosku o egzekucję komorniczą przez J. G. (1) uiszczył on wszystkie wymagane świadczenia alimentacyjne w kwocie po 1.100 zł na dwoje małoletnich dzieci za każdy miesiąc począwszy od czerwca 2016 roku do października 2017 r. za okres od 1 września 2007 roku do 30 listopada 2009 r., a mimo to komornik egzekwuje zaległe alimenty w wysokości 7.314,33 zł oraz odsetki w wysokości 345,67 zł. Powód wniósł ponadto o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego (pозew – k. 3-53).

Postanowieniem z dnia 5 grudnia 2017 roku sąd oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie (postanowienie – k. 27).

Pozwani B. G. i P. G. (1) reprezentowani przez przedstawicielkę ustawową J. G. (1) wnieśli o oddalenie powództwa w całości wraz z wnioskiem o zabezpieczenie powództwa. W uzasadnieniu wskazano, iż powód uiszczał alimenty nieregularnie, a kwota alimentów zaległych dochodzona w drodze egzekucji wynika z braku wpłat alimentów za niektóre miesiące w roku 2016 r. i 2017 r., dokładnie sprecyzowane we wniosku o wszczęcie egzekucji.

(odpowiedź na pozew – k. 221-222)

Na rozprawie w dniu 12 lutego 2019 r. powód sprecyzował roszczenie w zakresie okresu w jakim żąda pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności wyroku Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 5 września 2016 roku o sygn. akt. III RC 101/16 tj. od czerwca 2016 r do października 2017r. Strona pozwana nie zajęła stanowiska.

(e-protokół rozprawy – k. 232-232v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. (1) i J. G. (1) są małżeństwem, toczy się pomiędzy nimi sprawa rozwodowa. Ze związku małżeńskiego mają wspólne dzieci – P. G. (2) i B. G.. Strony zamieszkują wspólnie, choć prowadzą odrębne gospodarstwa domowe. W sprawie III RC 101/16 Sąd Rejonowy w Łowiczu wyrokiem z dnia 5 września 2016 r. zasądził od M. G. (2) na rzecz jego małoletniego syna B. G. alimenty w kwocie po 500 zł miesięcznie płatne z góry do dnia 10-tego każdego miesiąca a także na rzecz jego małoletniej córki P. G. (2) alimenty w kwocie po 600 zł miesięcznie płatne z góry do dnia 10-tego każdego miesiąca, poczynając od dnia 20 czerwca 2016 roku do rąk matki dzieci J. G. (1).

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Łowiczu z dnia 5.09.2016 r. – k. 41 z załączonych akt sprawy III RC 101/17)

Postępowanie egzekucyjne na podstawie wspomnianego powyżej tytułu wykonawczego prowadzi, w sprawie o sygn. akt Kmp 51/17 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. C.. Wniosek w sprawie wszczęcia egzekucji został złożony przez J. G. (1) w dniu 26 października 2017 r. Powodem złożenia wniosku o egzekucję było nieuregulowania przez powoda w pełnej wysokości alimentów za okres od czerwca 2016 r. do 26 października 2017 r. W omawianym okresie powód winien uiścić na rzecz pozwanych alimenty w łącznej wysokości 18.003,33 zł, natomiast uiścił w kwocie 10.689,00 zł. Wobec czego kwota dochodzonych roszczeń wynosiła 7.314,33 zł tytułem alimentów zaległych wraz z należnymi odsetkami na dzień 26 października 2017 r. w kwocie 345,67 zł, a ponadto 1.100 zł tytułem alimentów bieżących.

(dowód: wniosek z akt sprawy komorniczej o sygn. akt Kmp 51/17 – k. 1-1v, wydruk operacji na rachunku J. G. (2) – k. 40 – 67 oraz 74 – 101)

Dłużnik od dnia 20 czerwca 2016 r. nie regulował alimentów na rzecz małoletnich dzieci regularnie. J. G. (2) po raz pierwszy wystąpiła z wnioskiem egzekucyjnym do komornika w październiku 2016 r. Wówczas to w listopadzie 2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. C. wyegzekwował od powoda kwotę 789 zł. J. G. (2) wniosła o umorzenie egzekucji wobec zapewnień M. G. (2) o regularnych wpłatach alimentów do jej rąk. Od czerwca 2017 r. powód dokonywał wpłat na rachunek bankowy przedstawicielki ustawowej swoich małoletnich dzieci, co czynił również nieregularnie, m.in. uiszczał dwie raty alimentacyjne w jednym miesiącu w kwotach po 2.200 zł.

Komornik egzekwuje należność wierzyciela w kwocie 7.314,33 zł tytułem alimentów zaległych wraz z należnymi odsetkami na dzień 26 października 2017 r. w kwocie 345,67 zł, a ponadto 1.100 zł tytułem alimentów bieżących oraz koszty postępowania egzekucyjnego.

(dowód: dokumenty z akt sprawy komorniczej o sygn. akt Kmp 51/17, wydruk operacji na rachunku J. G. (2) – k. 40 – 67 oraz 74 – 10;)

Sąd uznał za wiarygodny zebrany w sprawie materiał dowodowy i oparł się na nim dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Dowody nie były kwestionowane przez strony, nie budziły też zastrzeżeń Sądu.

W toku niniejszego postępowania Sąd przesłuchał w charakterze świadków matkę powoda K. G. (1) oraz jego brata J. G. (3) na okoliczności związane z udzielaniem pożyczek powodowi na realizację obowiązku alimentacyjnego. W ocenie Sądu zeznania świadków mające walor wiarygodności, nie przyczyniły się w istotny sposób o poczynienia ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Świadek J. G. (3) zeznał, że pożyczał bratu pieniądze w latach 2016- 2017, podczas których mieszkał i pracował w Anglii przesyłając po 100 funtów. Zeznania świadka nie wskazał dokładnie w jakich datach dokonywał tych przekazów, ogólnie wskazując, iż były to przesyłki ze trzy razy do roku. Z kolei świadek K. G. (2) zeznała, że w lipcu i sierpniu 2017 roku pożyczyła synowi łącznie 2200 złotych, później pożyczki już się nie zdarzały. Świadek pamiętała, że powód miał te pieniądze wpłacić przez pocztę. Dodatkowo świadek wskazała, że syn czynił dodatkowe wydatki na swoje dzieci opłacając wakacji, synowi buty, jak była potrzeba.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo M. G. (1) nie jest zasadne i jako takie zostało oddaleniu.

Środkiem prawnym służącym dłużnikowi w celu obrony w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego jest jedno z powództw przeciwegzekucyjnych – powództwo opozycyjne uregulowane w art. 840 i nast. k.p.c. zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego z 26.07.2012 roku (II CSK 760/11, L.) powództwo opozycyjne jest skuteczne przeciw każdemu sądowemu tytułowi wykonawczemu. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że powództwo opozycyjne nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym lub natychmiast wykonalnym orzeczeniem sądowym. Jego celem jest pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego, nie zaś podważenie treści orzeczenia sądowego, które zaopatrzono w klauzule wykonalności. Innymi słowy, dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części, jeżeli przeczy zdarzeniom, na którym oparto wydanie klauzuli wykonalności. W drodze tego powództwa można zatem zwalczyć tytuł wykonawczy, powołując się na zdarzenie, które zaszły przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, jak również na zdarzenia zaistniałe pomiędzy powstaniem tytułu egzekucyjnego a nadaniem tytułowi klauzuli wykonalności.

(Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz 2018, M. J., L.).

Pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia można żądać w ściśle określonych przez art. 840 § 1 k.p.c. wypadkach, a mianowicie, jeżeli: 1) dłużnik przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście; 2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; zaś gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie; 3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy powód powołuje się na spełnienie świadczenia w całości. Wskazując, iż uiszczał regularnie kwoty po 1.100 zł alimentów na rzecz małoletnich dzieci B. i P. G. (3) gotówką do rąk J. G. (2). Powód nie dysponuje dowodami w postaci dokumentów potwierdzających te wpłaty. Sam powód oraz świadek przyznali, że raty alimentacyjne uiszczane były nieregularnie – zdarzało się, że raz na dwa miesiące, a powód nie miał na ten cel wystarczających środków finansowych. Problemy z regularnymi płatnościami powód miał od pierwszego dnia wymagalności alimentów. J. G. (2) nie wszczęła egzekucji komorniczej od razu przy braku płatności pierwszej raty, ale zzywała powoda do ich uiszczania. Finansowanie dodatkowych potrzeb dzieci w zakresie zabawy, hobby i rekreacji nie uzasadnia zaległości w płatnościach orzeczonych prawomocnym wyrokiem sądu rat alimentacyjnych. Kwoty te nie podlegają też w żadnym razie odliczeniom od należnych rat alimentacyjnych.

Sąd uznał, iż brak jakichkolwiek powodów do twierdzenia, że świadczenie alimentacyjne zostało spełnione w całości, a co za tym idzie wymienione w art. 840 k.p.c. warunki pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności zostały spełnione.

Odnosnie konieczności płacenia odsetek ustawowych od sum pieniężnych, z uiszczaniem których powód pozostaje w opóźnieniu stwierdzić należy, że obowiązek płacenia odsetek ustawowych od świadczeń pieniężnych, co do których pozostaje się w opóźnieniu, wynika wprost z ustawy Kodeks cywilny. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zaś na mocy § 2 przywołanego przepisu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Zatem sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Skoro więc powód opóźniał się

w spełnieniu świadczenia, bowiem nie płacił w terminie rat alimentacyjnych i nadal opóźnia się w spełnieniu tego świadczenia w wysokości 7.314,33 zł, to za czas pozostawania w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia pieniężnego z mocy prawa (z mocy ustawy, to jest z mocy art. 481 § 1 k.c.), a nie z woli Sądu czy woli jakiejś osoby, od kwoty należności głównej należą się odsetki. Jeżeli wysokość tych odsetek nie była przez strony ustalona, a tak było w rozpoznawanym wypadku, należą się z mocy art. 481 § 2 odsetki ustawowe. Taka też sytuacja ma miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy. M. G. (2) posiada zadłużenie z tytułu niezapłacenia w należytej wysokości rat alimentacyjnych za wymienione powyżej szczegółowo miesiące roku 2016 i 2017 i dopóki ich nie ureguluje w pełni, będą od nieuiszczonej kwoty należności głównej narastały odsetki ustawowe, jak wynika to z mocy ustawy – art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd nie jest władny do zwalniania osoby zobowiązanej do spełnienia świadczenia pieniężnego od uiszczania odsetek. Narastanie odsetek od niespełnionego w terminie świadczenia pieniężnego jest prawną konsekwencją pozostawania w stanie opóźnienia w spełnieniu świadczenia i działanie Sądu nie może w tym zakresie niczego zmienić. Trzeba zaznaczyć, iż również w świetle zasad współżycia społecznego brak podstaw do uznania żądania pozwu za uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania, oddalono powództwo z uwagi na brak jakichkolwiek podstaw dla jego uwzględnienia.

Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania.